

روزی که من خانه را به قصد شهر ترک کردم

Den dagen jeg dro hjemmefra for å dra til byen

- ✍ Lesley Koyi, Ursula Nafula
- 👤 Brian Wambi
- 🗨 Marzieh Mohammadian Haghighi
- 💬 persisk / bokmål
- 📊 nivå 3

ایستگاه اتوبوس کوچک در روستای من پر از مردم و اتوبوس های زیاد بود. حتی روی زمین چیزهای زیادتری بود که باید بار زده می شد. شوفرها اسم مقصد اتوبوس ها را جار می زدند.

...

Den lille busstasjonen i landsbyen min var travel og stappfull av busser. På bakken var det flere ting som skulle lastes. Medhjelpere ropte navnene på stedene dit bussene gikk.

من صدای شوفر راشنیدم که داد می زد، "شهر! شهر! به غرب می
رایستگا!" این همان اتوبوسی بود که من باید سوارش می شدم.

...

"Byen! Byen! Vestover!" hørte jeg en medhjælper
rope. Det var bussen jeg måtte ta.

اتوبوس شهری همیشه پر بود، ولی بیشتر مردم هل میدادند تا سوار
شوند. بعضی ها وسایلشان را زیر اتوبوس جا می دادند. دیگران
وسایلشان را روی باربند های داخل می گذاشتند.

...

Bussen til byen var nesten full, men flere folk
dyttet for å komme om bord. Noen plasserte
bagasjen sin i bagasjerommet under bussen.
Andre la den på hyllene inne i bussen.

مسافران جدید بلیط هایشان را محکم در دستشان گرفته بودند همان طور که برای نشستن در اتوبوس شلوغ دنبال جا می گشتند. خانم هایی که بچه های کوچک داشتند سعی می کردند که برای راحتی کودکان در سفر طولانی جایی درست کنند.

...

Nye passasjerer klamret seg til billettene sine mens de så etter et sted å sitte siden det var trangt om plassen. Kvinner med unge barn la til rette for dem så de skulle få det behagelig under den lange reisen.

من به زور خودم را کنار یک پنجره جا دادم. شخصی که کنار من نشسته بود یک کیسه پلاستیکی سبز را محکم گرفته بود. او صندل های قدیمی و یک کت کهنه به تن داشت، و دستپاچه به نظر می رسید.

...

Jeg presset meg inn ved siden av et vindu. Personen som satt ved siden av meg holdt hardt om en grønn plastpose. Han hadde på seg gamle sandaler, en utslitt frakk, og han så nervøs ut.

من به بیرون از اتوبوس نگاه کردم و متوجه شدم که من داشتم
روستایم را ترک می کردم، جایی که در آنجا بزرگ شده بودم. من
داشتم به یک شهر بزرگ می رفتم.

...

Jeg så ut av bussen og innså at jeg var i ferd med
å forlate landsbyen min, stedet hvor jeg hadde
vokst opp. Jeg skulle dra til den store byen.

بارگیری کامل شده بود و همه ی مسافران نشسته بودند. دستفروش ها هنوز با زور دنبال راهی برای داخل شدن به اتوبوس بودند تا کالاهایشان را به مسافران بفروشند. همه ی آنها داشتند داد می زدند تا اسامی چیزهایی که برای فروش دارند را بگویند. آن کلمات برای من خنده دار بودند.

...

Lastingen av bagasjen var ferdig og alle passasjerene hadde satt seg. Gateselgere presset seg fortsatt inn i bussen for å selge varene sine til passasjerene. Alle ropte navnene på det de hadde til salgs. Jeg syntes ordene hørtet merkelige ut.

اندکی از مسافران نوشیدنی خریدند، بقیه لقمه های کوچک خریدند
و شروع به خوردن کردند. آنهایی که هیچ پولی نداشتند، مثل من،
فقط تماشا می کردند.

...

Noen få passasjerer kjøpte noe å drikke, andre
kjøpte små snacks som de begynte å tygge på. De
som ikke hadde noen penger, som jeg, bare så
på.

این فعالیت ها با داد زدن راننده، که آن نشانه ی این بود که اتوبوس آماده ی حرکت است، قطع می شد. آن صدای فریاد برسر دستفروش ها بود که به بیرون بروند.

...

Disse aktivitetene ble avbrutt av tutingen til bussen, et tegn på at vi var klare til å dra. En medhjelper ropte at gateselgerne måtte komme seg ut.

دستفروش ها همدیگر را هل می دادند تا بتوانند راهشان را برای پیاده شدن از اتوبوس پیدا کنند. بعضی ها پول مسافران را به آنها پس می دادند. بقیه تلاش های آخرشان را برای فروختن بیشتر اجناسشان می کردند.

...

Gateselgere dyttet hverandre for å komme seg ut av bussen. Noen ga tilbake vekslepenger til de reisende. Andre forsøkte i siste liten å selge noen flere varer.

وقتی که اتوبوس ایستگاه را ترک کرد، من به بیرون از پنجره خیره شدم. من حیرت زده ام اگر می شد به عقب برمی گشتم، دوباره به روستایم برمی گشتم.

...

Idet bussen forlot busstasjonen, stirret jeg ut av vinduet. Jeg lurte på om jeg noensinne skulle komme tilbake til landsbyen min igjen.

در طول سفر، داخل اتوبوس بسیار گرم شده بود. من چشم هایم را
به این امید که به خواب بروم بستم.

...

Etter hvert som reisen fortsatte ble det veldig
varmt i bussen. Jeg lukket øynene og håpet å få
sove.

ولی ذهنم به سمت خانه می رفت. آیا مادرم در امان خواهد بود؟ آیا
از خرگوش های من پولی درخواهد آمد؟ آیا برادرم یادش می ماند که
به بذرهای درختم آب بدهد؟

...

Men tankene mine vandret hjem. Kommer moren
min til å bli trygg? Kommer kaninene mine til å
innbringe noen penger? Kommer broren min til å
huske å vanne de nyutsprungne trærne mine?

در راه، من اسم جایی که عمویم در آن شهر بزرگ ساکن آنجا بود را
حفظ کردم. من تا زمانی که به خواب رفتم، داشتم اسم شهر را
زمزمه می کردم.

...

På veien lærte jeg meg utenat navnet på stedet i
den store byen der onkelen min bodde. Jeg
mumlet fortsatt da jeg falt i søvn.

نه ساعت بعد، با صدای بلند مردی که ضربه می زد و مسافران را برای برگشتن به روستای من صدا می زد بیدار شدم. من کیف کوچکم را برداشتم و از اتوبوس بیرون پریدم.

...

Ni timer senere våknet jeg av høylytt banking og roping etter passasjerer som skulle tilbake til landsbyen min. Jeg grep fatt i den lille veska mi og hoppet ut av bussen.

اتوبوس برگشت سریعاً پر شد. خیلی زود اتوبوس به سمت شرق حرکت خواهد کرد. مهم ترین چیز برای من، پیدا کردن خانه ی عمویم بود.

...

Bussen som skulle tilbake ble fylt opp fort. Det viktigste for meg nå var å begynne å lete etter huset til onkelen min.

Barnebøker for Norge

barneboker.no

روزی که من خانه را به قصد شهر ترک کردم

Den dagen jeg dro hjemmefra for å dra til byen

Skrevet av: Lesley Koyi, Ursula Nafula

Illustret av: Brian Wambi

Oversatt av: Marzieh Mohammadian Haghighi (fa), Espen Stranger-Johannessen (nb)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barneboker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).